

TRES GERMANS

Pseudònim: Margarida

Conte que opta als Jocs Florals de Calaf
Categoria Englantina d'Or

Sota el suau plugim els tres noms a la làpida encara fan estremir més. Tan petits, tan injust el que havia passat... A la Maria encara li costava de pair. Ja feia més de cinquanta anys i al poble pràcticament no se'n recordava ningú, del que va passar. Només la Maria els portava flors sovint perquè havia sigut veïna d'aquella família. "Aquí reposen les restes dels nens Anna Mª Vidal Rogenc, Pere Vidal Rogenc i Jaume Vidal Rogenc". I una data: 3 de juny de 1960. La Maria els deixa el ram de margarides i resa tres parenostres, un per a cada criatura.

La nit que van néixer els trigèmins els crits de la partera, la Miquela de cal Vidal, van escolar-se per sota portes i finestres de Cladevall i van desvetllar mig poble. Havia plogut molt i el camí a la masia de cal Vidal estava en molt mal estat, així que la comadrona que havia de venir de la ciutat va trigar més del compte i havia arribat ben entrada la nit, quan la primera criatura ja esquinçava en dos sa mare. Tot van ser anades i vingudes cap a la cuina, a escalfar aigua i tovalloles, i cap a l'habitació, a eixugar el front suat de la partera. La Maria només tenia deu anys i amb la seva mare havien anat a ajudar els de cal Vidal en tot el que fes falta. Sobretot a donar ànims a la partera, mig defallida per l'esforç i sola com estava amb l'home desaparegut des de feia mesos, quan la va abandonar sense saber encara del seu estat. Des d'aleshores la Miquela i els seus sogres havien tirat endavant el mas, coi de fill tarambana que tinc, remugava la vella tot el sant dia. La jove, tan bona moxa i silenciosa, va continuar allà esperant la tornada d'un home que qui sap on parava, mentre notava en les entranyes el creixement d'una nova vida.

Quan aquella nit fatídica el segon nadó va treure el cap les dones que atenien la Miquela es van mirar incrèdules i tot van ser més corredisses.

- Ràpid, empeny Miquela que en ve un altre!

La comadrona li premia la voluminosa panxa però la noia ja estava mig defallida per l'esforç i se li feia una muntanya obeir les ordres que sentia de les dones.

-Un esforç més, que ja li veig el cap!

El plor va trencar la calma tensa que embolcallava aquella colla de dones que es van mirar amb una espurna d'esperança.

- Almenys aquest ve viu, va xiuxiuejar la mare de la Maria

Però massa aviat que va parlar, perquè aquell inici de plor es va anar esllanguint i, malgrat les cures de la comadrona, en menys d'una hora l'infant jeia mort al costat de l'altre nounat que ja havia vingut al món difunt.

Després del doble esforç la Miquela va quedar mig inconscient i anava perdent sang a un ritme vertiginós, malgrat totes les atencions d'aquelles dones esporuguides i abatudes.

- Quina desgràcia! Sense home i ara li neixen els fills morts... -remugava la mare de la Maria.

Des del replà de l'escala, la petita Maria va sentir com la comadrona i les altres dones tornaven a córrer. Més contraccions de la partera i un tercer plançó que va lliscar pràcticament cames avall de la mare, escarransit i grisós, sense cap alè de vida. I a cal Vidal tot va ser silenci, aquella nit.

La Miquela va estar gairebé un mes al llit recuperant-se d'aquell malaguanyat part en què va perdre els seus fills sense ni tan sols haver-los pogut veure el color dels ulls. Tres angelets jugant al cel a costat de nostre senyor, es

consolava dia sí dia també. La sogra li feia beure bon caldo i tisanes cada dia; la Maria i la seva mare l'anaven a visitar sovint amb qualsevol excusa: un passeig pels vorals, una nova xafarderia al poble. I així va anar recuperant els colors. Però mai més va tornar-li ni l'home ni aquell somriure encisador que havia tingut de jove.

En tancar la porta del cementiri la Maria pensa que encara té temps per arribar-se a la residència i portar-li un ram de margarides a la Miquela, que li agraden tant! Ara fa dies que no hi va i li fa un no sé què, que s'estigui allà tan sola. Ja fa anys que va perdent el cap i cada dia que passa és un record que se'n va. Pobreta! Potser és millor per ella, no reviu una vegada i una altra el que li va passar ja fa tant de temps.

Així que puja les escales de l'entrada de l'edifici ja li sembla que la veu mirant amb un somriure trist des de la finestra oberta de la seva habitació. Mirant sense veure. O sí? Avui sembla que està una mica millor, li diu la infermera així que la veu entrar amb les margarides. A la seva habitació la Miquela decideix que per avui ja n'hi ha prou, de mitja. Ataca el punt que estava fent, plega les agulles i les deixa delicadament al cabàs de labors. I somriu amb tendresa. Ja només li falten unes quantes passades més per enllestir el tercer joc de peücs. Els de color rosa, que faran conjunt amb els altres dos peücs blaus que es troben curiosament plegats al fons del cabàs.